

De Collectant

Vanmorgen ging ik wat kleine boodschappen halen. Nu heb ik een kleine beurs, dus collectanten hebben een slechte aan mij. Ongeacht of het nu voor de cliniclowns is, een stichting die jonge kankerpatientjes een mooie laatste dag willen laten bezorgen, het kwf, of zoals ik vandaag ontmoette, voor de ouderen. Ze krijgen niets van mij. Niet omdat ik ze niet wil steunen, gewoon omdat ik liever dat geld opspaar om een keer bizar lekker te gaan ontbijten bij 'Anne & Max'. Wat mij altijd opvalt is dat het van die zielige goede doelen zijn. Nu wil ik mezelf niet als zielig zien, maar ik kom nooit de VMDB (vereniging voor manisch depressieven en betrokkenen), of de Borderlinestichting (ik heb geen borderline, maar mijn persoonlijkheidsstoornissen hebben geen stichting, dus ik leun maar even op hen) tegen die aan het collecteren zijn. Zelfs grote organisaties als het Landelijk Platform GGz en Mind ben ik nog nooit tegen gekomen op de Haarlemmerstraat, op de markt of in mijn plaatselijke supermarkt. Het is niet alsof er meer kankergevallen zijn dan mensen met een psychische aandoening. De kans dat je sterft aan suïcide is groter dan aan een auto-ongeluk (volgens de cijfers van het CBS uit 2015; 1871 suïcide en 621 auto-ongeluk). Is de schaamte nu nog steeds zo groot dat we niet durven te collecteren voor psychische aandoeningen?

En houden we misschien die schaamte ook niet in stand dòòr niet te collecteren? Te collecteren voor meer onderzoek, betere behandeling, meer bedden, voor betere medicatie, voor aandacht voor de eenzame psychiatrische cliënt. Voor precies die dingen waar de ouderenbond voor collecteert. Voor de dingen waar Hugo Borst onlangs een prijs voor kreeg. Voor de 2 miljard die Rutte als verkiezingsbelofte lanceert voor betere zorg. Is het dan niet net zo eerlijk dat er 2 miljard naar de psychiatrie gaat? Voor voldoende bedden in de klinieken zodat mensen niet naar de andere kant van het land hoeven als ze met spoed een bed nodig hebben? Of geld naar het 'integreren' van mensen die in de wijk gaan wonen, zodat een wijk ook bereid is om mensen met ernstige psychische problemen te accepteren als deel van de maatschappij. Geld om specialistische klinieken, zoals de trauma-zorg of de bipolaire poli, in stand te houden omdat deze gespecialiseerde klinieken bewezen betere zorg leveren, veel aan preventie doen en daarmee de zorg uiteindelijk goedkoper maken. Hebben wij, de psychiatrische cliënt, niet net zoveel recht om normaal gevonden te worden als al die anderen mensen die een lichamelijke ziekte hebben.

De ongelovige